

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

رمضانیاٲ: روزگی/دریوزگی (صیام/افطار؛ Fasting/Panhandling):

بزرگی و برکت

Blessed are the Elder

جمعه ۰۷ - ۰۹ - ۱۴۴۱؛ ۱۲ - ۰۲ - ۱۳۹۹؛ ۰۱ - ۰۵ - ۲۰۲۰

بزرگی و برکت

آب کم جوی تشنگی آور بدست

- مثنوی مولانا - دفتر سوم - بخش ۱۵۱: بیان آن که حَقُّ تَعَالَى هرچه داد و آفرید از سَمَاوَات و اَرْضِیْنَ و اَعْيَان و اَعْرَاض همه به اِسْتِدْعَايِ حَاجَتِ اَفْرِیْدِ خُود رَا مُحْتَاجِ چِیْزِی بَایْدِ کَرْدَنْ تَا بَدَهْدَ کِه اَمَّنْ یُجِیْبُ اَلْمُضْطَرَّ اِذَا دَعَاهُ اِضْطِرَارِ گَوَاهِ اِسْتِحْقَاقِ اِسْت:

که چنان طفلی سخن آغاز کرد
جزو جزوت گفت دارد در نهفت
مُنْکِرِی رَا چِنْدِ دِسْت و پَا نَهی؟
نَاطِقَهی نَاطِقُ تُو رَا دِیْد و بِخُفْت
تَا بِيَابَدِ طَالِبِی چِیْزِی کِه جُسْت
از برای دَفْعِ حَاجَاتِ اَفْرِیْد

آن نیازِ مَرِیْمِی بُوْدِهْسْت و دَرْد
جُزُو اُو بِی اُو بَرَايِ اُو بَگُفْت
دِسْت و پَا شَاهِدِ شَوْنَدَتِ اِی رَهی
وَرُ نَبَاشِی مُسْتَحِقِّ شَرْحِ و کُفْت
هَر چِه رُوید از پِی مُحْتَاجِ رُسْت
حَقُّ تَعَالَى گَر سَمَاوَاتِ اَفْرِیْد

بزرگی و برکت

آب کم جوی تشنگی اور بدست

• مثنوی مولانا – دفتر سوم (ادامہ):

هر کجا فقری نوا آن جا رَوَد
هر کجا گشتی ست آب آن جا رَوَد
تا بجوشد آب از بالا و پست
کی روان گردد ز پستان شیر او؟
تا شوی تشنه و حرارت را گرو
بانگ آب جو بنوشی ای کیا
آب را گیری سوی او می گشیش
سوی زرع خشک تا یابد خوشی

هر کجا دردی دوا آن جا رَوَد
هر کجا مشکل جواب آن جا رَوَد
آب کم جو تشنگی اور به دست
تا نژاید طفلک نازک گلو
رو بدین بالا و پستی ها بدو
بعد ازان بانگ زنبور هوا
حاجت تو کم نباشد از حشیش
گوش گیری آب را تو می گشی

بزرگی و برکت آب کم جوی تشنگی اور بدست

• مثنوی مولانا - دفتر سوّم (ادامہ):

اَبِرِ رَحْمَتِ پُر زِ آبِ كَوْتَرِ اسْت
تَشْنَه بَاشِ اَللّٰهُ اَعْلَمُ بِالصَّوَابِ

زَرَعِ جَانِ رَا كِشْ جَوَاهِرِ مُضْمَرِ اسْت
تَا سَقَاهُمْ رَبُّهُمْ اَيِدِ خِطَابِ

بزرگی و برکت

آب کم جوی تشنگی اور بدست

• مثنوی مولانا - دفتر اول - بخش ۱۴۹ - كُفْتَنِ مِهْمَانِ يُوْسُفِ عَلَيْهِ السَّلَامُ كِه اَيْنِهِي اَوْرَدَمَت كِه تَا هَر بَارِي كِه
در وي نگرى، روي خوب خويش را بيني، مرا ياد كني:

گَنَدَر اَن جَا پايِ اِشْكَسْتِه بُوَد
اَن جَمَالِ صَنَعَتِ طِبِ اَشْكَارِ؟
گَر نَباشد، كِي نِمَايَد كِيْمِيَا؟
و اَن حِقَارَتِ اَيْنِهِي عِزِّ و جَلالِ
ز ان كِه با سِر كِه پَدِيدِ اسْتِ اَنگَبِينِ
اَنْدَرِ اسْتِكْمَالِ خُود دِه اَسْبِه تَاخْتِ
كُو گُمَانِي مِي بَرَدِ خُود رَا كَمَالِ

خِوَاجَه اِشْكَسْتِه بَنَدِ اَن جَا رُودِ
كِي شُود چُون نِيَسْتِ رَنْجُورِ نِزارِ
خِوَارِي و دُونِي مَسْ هَا بَرْمَلَا
نَقْصِ هَا اَيْنِهِي وَ صَفِ كَمَالِ
ز ان كِه ضِدِّ رَا ضِدِّ كُنْدِ پِيدَا يَقِينِ
هَر كِه نَقْصِ خُويشِ رَا دِيدِ و شِناخْتِ
ز ان نِمِي پَرَدِ بِه سُوِي ذِوَالْجَلالِ

بزرگی و برکت

آب کم جوی تشنگی اور بدست

• مثنوی مولانا - دفتر اول - بخش ۱۴۹ (ادامه)

نیست اُنْدَرِ جانِ تو ای ذوَدَلال
تا زِ تو این مُعْجَبی بیرون شود
وین مَرَضِ در نَفْسِ هر مَخْلُوقِ هست
آبِ صافی دان و سَرگینِ زیرِ جو
آبِ سَرگینِ رَنگِ گردد در زمان
گرچه جو صافی نماید مَرِ تو را
ابرِ رَحْمَتِ پُرِ زِ آبِ کوثرِ است

تَشْنَه باش اللهُ اَعْلَمُ بِالصَّوَابِ

عَلَّتِي بَتَّرِ زِ پِنْدَارِ گَمال
از دل و از دیده‌ات بَسِ خونِ رَوْد
عَلَّتِ ابْلِيسِ اَنَا خَيْرِي بُدِهست
گرچه خود را بَسِ شِگسْتِه بِنْدِ او
چون بِشوراند تو را در اِمْتِحان
در تَگِ جو هست سَرگینِ ای فَتِي
زَرَعِ جانِ را کِشِ جواهرِ مُضْمَرِ است

تا سَقَاهُمْ رَبُّهُمْ اَيِدِ خِطَابِ

بزرگی و برکت

آب کم جوی تشنگی اور بدست

• سعدی:

آتش بیار و خرمن آزادگان بسوز

تا پادشه خراج نخواهد خراب را

• غبار همدانی:

نسیم صبحگاهی چو شمیم زلف یار آرد

نشیند بر کنار جوی دایم مردم چشم

دلا از خود مشو نومید گر اشک روان داری

چمن آرای قدرت پرورد صد خار در گلشن

بسوز ای آتش عشق استخوانم را که دهقانان

دل مجروح ما را مرهم از مُشک تَتار آرد

به امیدی که روزی سرو قدی در کنار آرد

که چون آبی به خاکی ریختی تخمی بیار آرد

که روزی گلبنی غنچه‌ای از شاخ خار آرد

زنند آتش به گلبن تا نکوتر گل بیار آرد

بزرگی و برکت

برکت با اکابر است

• بَرَكَةٌ - خیر و فزونی بخشش الهی در چیزی است.

• أَنَّ النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ: "الْبَرَكَةُ مَعَ أَكَابِرِكُمْ".

• مقالات شمس تبریزی، دفتر اول، ص ۱۳۶:

البركة مع اکابرکم، اختلاف است در این که از این اکابر چه می‌خواهند؟ اکابر به صورت سن، یا اکابر به معنایی که هم تابع صورت است و بر بسته است و ابدی نیست، و یا اکابر به معنی باقی؟ بعضی گفتند که اکابر به سن می‌خواهد] یعنی به مرور زمان، و آن صورت است و توابع صورت. بعضی گفتند که اکابر به معنی می‌خواهد. جنبیدن هرکسی از آنجا که وی است، الاناء یترشح بما فیه، اکنون به خدمت آن پیر سؤال نباشد. گوئی درخت را در جنبانند تا میوه فروآید، وقتی باشد که به جنبانیدن میوه باز رود و نیاید. همه چنان نباشد که بیاید. چاره الا سکوت.